

'Αμάν για τὸ Θεὸ φιλὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια,
ποῦ σκάζουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρομακτικὰ κανόνια.

'Αμάν για τὸ Θεὸ φιλὰ
δανείστε μες πάλι,
μόνο μ' ἐκείνα χαμηλὰ
δὲν σκύβεις τὸ κεφάλι.

Μ' ἐκείνα στέκει νικητής,
καὶ σὰν γεμῖς ἡ κάσσα,
τότε τὸ πόδι σου παταίς,
κι' οὐδέτερος σπαθὶ κραταίς,
καὶ πετοσκόβεις πράσσα.

Γ'

Ἐξουσία γερόντων μαριόλα,
τὶ τραγοῦδια δὲν ἔχεις εἰπῆ,
κάθε μέρα κτυπᾷς μέσα σ' ἔλα,
κάθε μέρα καὶ μιὰ προκοπή.

Συμφορά!... σὲ κυττάζω θλιμμένη
νὰ κυττάζης Ταμπια σεντά...
σ' ἐρωτῶ γιατί πάσχεις, καίμηνι;
καὶ μοῦ λὲς πῶς δὲν ἔχεις λεπτὰ.

Ταμπουράδες σοῦ παίζουν καὶ λύραις,
για παράδες ἀδιάκοπη πάλι,
ἓνα δίσκο σ' τὸ χέρι σου πήρες,
μὰ τὸν ἔφερες ἀδειο καὶ πάλι.

Ὅπου χρῆμα, καὶ πνεῦμα καὶ σῆμα
παρευθὲς ἀνορθώνεται λαῖρο,
ἔτσι λὲν καὶ τὸ κόκκινο χρώμα
μανιώδη πῶς κάνει τὸν ταῖρο.

Ὡ κυρὰ μὲ τὸ τρύπιο καμῆρι,
τὶ μεγάλας τραβᾷς συμφορὰς,
κι' ἄλοῦνα σκαρόνουν οἱ γέροι
κάτι νότες πάλι φλογραίς.

"Αν ἡ νότες σὲ τοῦτη τὴν φῶρα
εἰμποροῦσαν νὰ γίνουν λαφτά,
τόσαις ἔγραψαν νότες ὡς τώρα,
ὅπου θάχες σωροὺς ἀπ' αὐτὰ.

Κάθε ξένος σ' ἀπῆλπισε, δόλια,
μὰ σὺ πέτα σὲ ρόδα Μαγιοῦ,

καὶ κυνίγῃ Ρωμηῶν πορτοφῶλια
ἔπως ἓνα σκυλὶ κυνηγιοῦ.

Συμφορά!... τότεα κρῖσι μεγάλη
δὲν τὴν εἶδες ὡς τώρα ποτέ,
πλὴν ἀνάλαβε θάρρος καὶ πάλι,
καὶ σωτήρες θάλθουν Βουλευταί.

Ἐνα κλάμμα για τὴν Δράμα.

Τὴν Δευτέρα θ' ἀρχίσῃ κι' ἡ Χάβρα,
κι' ἔχ' ἡ Γοῦνα μεγάλο καῦμο,
ἐπειδὴ τὴν ἐχέρτασαν μαῦρα
σ' τὸν δικὸ τῆς τῆς Δράμας Νομό.

Τὴν ἀκούω βαρετὰ νὰ στενάζῃ,
Ἐθνικόφρονες Τούρκοι, φωνάζει,
κρίμα κρίμα σ' τὴν τόση χαρά με!
ταῖνα τοῦτο τὸ δράμα τῆς Δράμας.

Τὶ μαντάτο τῆς ἡλθε καὶ πάλι,
κι' ἡ Γουάρα, ποῦ σήμερ' ἀνθεὶ
κι' ἐπερίμενε νίκη μεγάλη,
μ' ἓνα πένθος μαυρολα νὰ πένθει.

Ὅλοι γύρω κτυπᾷτε τὰ στήθεζας
ποῖος σωστός Ἐθνικόφρων ἀλήθεια,
κὴν καπέλο φορῶ, κὴν καὶ φέσι,
καρτεροῦσαι μαυρολα νὰ πένθι;

Τὶ καῦμος τοῦ τρανοῦ καπατῆου
για τὴν νίκην ἐνὸς Ἰορδάνου,
καὶ βοᾷ τὴν μαυρολα τῆς στάνης
ποῖος μπορεῖ νὰ ξεπλῶν Ἰορδάνης;

Μωρὰ Τούρκοι καὶ Μπέηδες φίλοι,
τί θὰ πῆτε σ' ἐμεῖ καὶ σ' τὴν Πύλη;
Μὴ τὴν Βράκα καὶ σεὶς ἐφήφισατε;
μὰ τολμῶ νὰ σῶς πῶς τὴν κακὴ σας,
ποῦ τὸν φίλο τῆς Βράκας ἀφήσατε
νὰ χωθῆ σ' τὴ φιλιά τὴν δική σας.

Ἐρινδὸς μὲ διώκει λυσσάρα
ἔπως πάλι ποτὲ τὸν Ὀρέστη,
καὶ μιὰ μαύρη προβάλλει φεσάρα,
κι' ἔλοι λένε γι' αὐτὴν: Θεὸς σ' χωρῶστη.